

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **P. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2018, č. j. KUKHK-53/DS/2018/SR

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 11. 2017, č. j. PD/4793/2017/OD-VR/Sch, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky VW Passat,

registrační značky **x**, nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 11. 3. 2017, v 10:50 hod., v ulici Krkonošská, před budovou čp. 150, v obci Vrchlabí, okr. Trutnov, parkoval s uvedeným vozidlem žalobce na parkovišti označeném svislou dopravní značkou č. IP 13b – „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, doplněnou dodatkovou tabulkou č. E 13 s textem – „4x symbol č. 203 – osobní automobil, podélné stání – 9:00 – 17:00 hod MAX. 15 MIN“, aniž měl ve vozidle viditelně umístěný kotouč a na něm nastavenou dobu začátku stání, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem pěti žalobních bodů, označených: vady výroku; nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů; protiústavnost; diskriminace; zavinění.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň shrnul všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl. Závěrem svého vyjádření žalovaný konstatoval, že obdržel doplnění odvolání ve věci všech dosud neskončených řízení, jakož i po učinění tohoto podání teprve zahájených řízení vedených Krajským úřadem Královéhradeckého kraje o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu (nyní přestupku) dle § 125f zákona o silničním provozu, ve kterých je žalobce zastoupen společností. Námitky byly učiněny ve společné části tohoto „generálního“ podání bez jakékoliv vazby ke konkrétní věci, bez uvedení čísla jednacího, účastníka řízení a podobně a žalovaný dospěl k závěru, že není možné akceptovat takový způsob doplnění odvolání. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
7. Žalobu navrhl zamítnout.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body.
9. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Vrchlabí oznámení ve věci podezření ze spáchání přestupku v dopravě, kterého se měl dopustit dne 11. 3. 2017 řidič motorového vozidla VW Passat bílé barvy, registrační značky. Ve správním spise je založen úřední záznam Městské policie města Vrchlabí, ze dne 30. 3. 2017 popisující přesný čas a místo kontroly uvedeného motorového vozidla s tím, že v jejím

průběhu bylo zjištěno, že ve vozidle, které stálo v místě, kde je umístěna dopravní značka IP 13b – „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, doplněná dodatkovou tabulkou č. E 13 s textem – „4x symbol č. 203 – osobní automobil, podélné stání – 9:00 – 17:00 hod MAX. 15 MIN“, nebyl umístěn parkovací kotouč s vyznačeným časem příjezdu a řidič se v blízkosti vozidla nezdržoval. Z tohoto důvodu strážníci městské policie umístili na vozidlo technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Jelikož se řidič motorového vozidla do 14:43 hodin téhož dne nepřihlásil o vyřešení přestupku a po této době nebylo možné zajistit bezodkladné odstranění technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla, byl tento strážník městské policie demontován a na vozidlo jimi byla vylepena „Výzva pro nepřítomného pachatele přestupku“. Kopie této výzvy je stejně jako fotodokumentace zaparkovaného motorového vozidla součástí správního spisu. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn následně žalobce, kterému Městský úřad Vrchlabí doručil dne 3. 6. 2017 Výzvu k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, spolu s poučením o dalším možném postupu žalobce.

10. Na uvedenou výzvu žalobce nijak nereagoval. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, dne 21. 6. 2017 přestupkovou věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, odložil.
11. Poté správní orgán I. stupně vydal dne 18. 7. 2017 příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích dle zákona o silničním provozu. Za vytýkaný správní delikt mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.
12. Proti příkazu popsanému v předchozím odstavci podal žalobce, prostřednictvím svého zástupce, společnosti blanketní odpor, kterým byl příkaz zrušen.
13. Dne 26. 9. 2017 bylo žalobci doručeno vyrozumění správního orgánu I. stupně o termínu výslechů svědků, kterými byli strážníci městské policie provádějící dne 11. 3. 2017 kontrolu zaparkovaného motorového vozidla (bod 9). Vyrozumění o naplánovaných výsleších obsahovalo poučení žalobce dle ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (poučení o možnosti žalobce klást svědkům otázky). O provedeném dokazování sepsal správní orgán I. stupně protokol, z něhož vyplývá, že žalobce, ani jeho zástupce se k prováděným výpovědím svědků nedostavili.
14. Dne 31. 10. 2017 bylo žalobci doručeno vyrozumění o skončení dokazování, ve kterém byl žalobce současně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to do deseti pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění. Žalobce, ani jeho zástupce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili. Dne 24. 11. 2017 správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce se dopustil předmětného správního deliktu.
15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“. Na výzvu k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu žalobce nereagoval. V odvolacím řízení žalobce žádné námítky neuplatnil. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím dne 8. 1. 2018 tak, že jej zamítl.
16. Žalobce v obsáhlé žalobě (celkem 11 stran) uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do 5 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předepisuje, že při jejich vypořádávání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně

vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.

17. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

V.1. Vady výroku

18. V tomto žalobním bodu žalobce namítl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je vadný, neboť neobsahuje dostatečně určitý popis konkrétního jednání, kterým mělo dojít k porušení dopravní značky č. IP 13b. Ve výroku je dle žalobce pouze obecně uvedeno, že řidič žalobcem provozovaného vozidla na daném místě „parkoval“, přestože konkrétní jednání, kterým mělo dojít k porušení značky č. IP 13b, a tedy k naplnění skutkové podstaty, by však mělo vyplývat již z výroku, a to srozumitelně, jasně a určitě. Z výroku není zřejmé, zda se jednalo o stání nebo zastavení. Přitom dle žalobce pouze stání bez parkovací kotouče je v úseku platnosti této značky protiprávní (na zastavení se tato značka nevztahuje).
19. Z výroku není zřejmé ani naplnění znaku skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť z něj nelze jednoznačně dovodit, zda skutek spočívá v neoprávněném zastavení nebo stání, nebo zda byl zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
20. Žalobce dále namítl, že z výroku rozhodnutí prvního stupně není patrné, zda údajné porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu, ačkoliv právě absence dopravní nehody je znakem dané skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona.
21. Ve výroku rozhodnutí prvního stupně není v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu uvedeno ust. § 125e odst. 2 silničního zákona, ačkoliv se nepochybně jedná o ustanovení, podle kterého bylo, resp. mělo být rozhodováno, neboť toto ustanovení obsahovalo zákonná kritéria pro výměru pokuty za předmětný přestupek v době spáchání údajného přestupku (případně měl být ve výroku odkaz na obdobu tohoto ustanovení v zák. č. 250/2016 Sb.).
22. Žalobce také namítl, že správní orgán překročil svou pravomoc, když mu výrokem stanovil, že pokutu a náklady řízení může uhradit pouze poštovní poukázkou nebo bankovním převodem, když žalobce by jinak mohl tyto povinnosti splnit např. i bezhotovostně na pokladně úřadu, kdy této možnosti, kterou by si žalobce zvolil, byl správním orgánem zbaven.
23. K žalobcem namítané absenci řádného popisu skutku Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“ V nyní souzené věci správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále také uvedl, že porušení pravidel silničního provozu spočívající v

nerespektování dopravní značky IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“ s dodatkovou tabulkou E 13 s textem – „4x symbol č. 203 „osobní automobil“ – podélné stání, 9:00 – 17:00 hod. max. 15 min“ (ve vozidle nebyl viditelně umístěn kotouč s nastavenou dobou začátku stání), tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo spácháno v ulici Krkonošská, před budovou čp. 150, v obci Vrchlabí, okr. Trutnov dne 11. 3. 2017 v 10:50 hodin. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Popis jednání žalobce uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně nevykazuje tedy vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho zaměnitelnost s jiným jednáním. Skutková věta obsahuje v souladu s uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nezaměnitelný popis skutku, na který navazuje právní věta, obsahující vymezení porušení právní povinnosti a hodnocení protiprávního jednání žalobce, vyplývajícího ze skutkové věty. Specifikací výroku byl účel nezaměnitelnosti skutku naplněn.

24. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrný popis uvedením místa (v ul. Krkonošská před budovou čp. 150, v obci Vrchlabí, okr. Trutnov), dne a času (11. 3. 2017 v 10:50 hodin) a způsobu spáchání (v zaparkovaném vozidle nebyl viditelně umístěný kotouč s nastavenou dobou začátku stání, provozovatel vozidla nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci). Z tohoto důvodu nelze za vadu popisu jednání žalobce ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považovat ani neuvedení skutečnosti, zda se jednalo o zastavení, stání či bylo jednání zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
25. K absenci odvoditelného znaku dané skutkové podstaty (správní delikt neměl za následek dopravní nehodu), krajský soud konstatuje, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobce mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody, jak se žalobce zřejmě mylně domnívá. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu i ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2As 85/2016, rozsudek ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7Afs 59/2013). Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věcí řízení ve věcech přestupků a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu. Krajský soud považuje námitku za nedůvodnou.
26. K namítané absenci odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu krajský soud uvádí - ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnícké osobě přihlídnout k závažnosti správního

deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán I. stupně na str. 4-5 svého rozhodnutí velice podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že s uloženou pokutou a jejím odůvodněním se plně ztotožňuje. Stejně tak i krajský soud shledal kritéria správního orgánu I. stupně v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostál tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.

V. 2. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

27. V tomto žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný se nijak nevypořádal s jeho odvolacími námitkami a důkazními návrhy, jakož ani s jeho námitkou podjatostí, kdy toto vše bylo obsaženo v podání, které bylo žalovanému doručeno dne 21. 12. 2017. V tom žalobce shledává nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, tzv. opomenuté důkazy, jakož i porušení § 14 správního řádu. K této námitce se vyjádřil žalovaný ve svém podání ze dne 3. 4. 2018 (viz bod 6).
28. Žalobce dále správnímu orgánu vytkl, že nekonstatoval, zda řidič s vozidlem žalobce na daném místě zastavil, stál (nebo postupně obojí), a rovněž to ani nijak neodůvodnil a neprokázal. Stání je přitom právním pojmem definovaným v § 2 písm. n) silničního zákona, přičemž k němu komplementárním pojmem je pojem zastavení definovaný v § 2 písm. o) téhož zákona. Správní orgán by tedy měl tato ustanovení v rozhodnutí uvést a zabývat se tím, zda lze zjištěné a prokázané skutečnosti subsumovat pod tyto právní pojmy, resp. zda lze na základě zjištěných skutečností dojít k jednoznačnému závěru, že se jednalo o stání (a nikoliv pouze o zastavení), a případně měl správní orgán uvést, jakými úvahami k takovému závěru dospěl.
29. Výrok znějící na porušení značky IP 13b se žalobci jeví jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť v celém rozhodnutí nelze nalézt ani závěr, natož zdůvodnění toho, že by řidič žalobcova vozidla stál a nikoliv jen zastavil, když povinnost označit vozidlo viditelně parkovacím kotoučem přitom platí pouze pro stání, nikoliv zastavení.
30. Žalobce poukázal i na to, že správní orgán se nijak nezabýval tím, zda údajně porušená dopravní značka byla na dané místo stanovena příslušným orgánem dle § 77 odst. 5 silničního zákona formou opatření obecné povahy a toto ani nedoložil. Z tohoto důvodu považuje žalobce rozhodnutí prvního stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jakož i za nezákonné, neboť nebyl prokázán právní základ údajně porušené dopravní značky, nebylo tedy prokázáno, že by tato značka vůbec byla závazná a správní orgán tuto zásadní skutečnost vůbec nezkontroloval. Teprve žalovaný se zabývá tím, že údajně porušená dopravní značka by měla být opatřením obecné povahy, ale již neuvedl, zda bylo takové opatření obecné povahy v této věci vydáno, jaký je jeho podstatný obsah, jakož jej ani nijak neidentifikoval, a žalobci ani nesdělil, jak by se proti němu mohl případně bránit. Podstatné dále je, že těmito skutečnostmi se měl zabývat již správní orgán, a nikoliv až žalovaný (nadto nedostatečně).
31. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i z toho důvodu, že správní orgán se nezabýval tzv. materiální stránkou přestupku, jakož ani účelem údajně porušeného dopravního značení (a tedy ani tím, zda tento účel mohl být nějak údajným protiprávním jednáním poškozen i s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu). V rozhodnutí chybí úvaha, zda je s ohledem na všechny známé relevantní skutečnosti nutné trvat na potrestání, nebo zda nebyl naplněn materiální znak přestupku. Žalobce přitom zastává názor, že materiální stránka přestupku naplněna být nemohla a toto ani nebylo

prokázáno. Podstatné je, že zastavení v daném místě není zakázáno vůbec a stání až po 15 minutách. Nebylo přitom prokázáno, že by se jednalo o stání, ne jen pouhé zastavení, a už vůbec nebylo prokázáno, že by to stání trvalo více jak 15 minut. Porušení povinnosti mít umístěn viditelně ve vozidle parkovací kotouč se tak jevila pouze jako formální povahy. Tuto zcela zásadní polehčující okolnost však správní orgány nijak nezohlednily. Žalobce současně namítl, že nebylo vůbec prokázáno, že by došlo k porušení značky č. IP 13b, neboť z žádného z provedených důkazů nelze dovodit, že by se jednalo o stání. Řidič žalobcova vozidla, tj. žalobce osobně, přitom odmítá, že by se jednalo o stání. Žalobce na daném místě pouze zastavil, neboť si na místě vyzvedával předem objednané jídlo v přílehlé provozovně „ISTANBUL KEBAB“, což mu zabralo cca 15 min, neboť musel čekat ve frontě. Podstatné dle žalobce je, že neexistuje žádný důkaz, který by toto jeho tvrzení vyvracel, neboť obsahem spisu nejsou fotografie, které by byly pořízeny s dostatečným časovým odstupem. Naopak i z výpovědi svědků – strážníků obecní policie je patrné, že tito se na místě nezdrželi ani těch 15 minut, po kterých by bylo stání na tomto místě v souladu se zákonem. Tvrzení žalobce, že se jednalo o zastavení, nelze dle žalobce na základě provedeného dokazování považovat za vyvrácené, což je důsledkem nesprávného postupu strážníků, kteří měli na daném místě posečkat alespoň 15 minut a z tohoto v nejlepším případě pořídit vhodnou fotodokumentaci.

32. Nelze přisvědčit ani námitce týkající se vypořádání odkazu na opatření obecné povahy. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z rozhodnutí žalovaného jasně plyne, jakou povinnost žalobce porušil. Výrok správního rozhodnutí v tomto ohledu splňuje zákonné náležitosti. Neoznačení příslušného opatření obecné povahy nepředstavuje vadu rozhodnutí. Ve vztahu k významu dopravních značek byl skutkový stav zjištěn dostatečně, obzvláště za situace, kdy nebyl žalobcem v průběhu správního řízení vůbec zpochybněn, a nebylo proto nezbytné provést důkaz předmětným opatřením obecné povahy.
33. Problematiku zastavení a stání upravuje zákon o silničním provozu v § 25 až 27. Dle § 2 písm. n) a písm. o) téhož zákona, stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení a zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Dle komentáře zákona o silničním provozu (Leitner, Lukášek, Kopecký, Praha 2001, s. 26): „Pro „zastavení“ nelze rigorózně určit jak dlouhá doba je potřebná k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob nebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Potřebná doba bude jiná při nastupování nebo vystupování jedné přepravované osoby, při nastupování nebo vystupování osoby těžce postižené nebo osoby těžce pohybově postižené a jiná při nastupování nebo vystupování přepravovaných osob např. do autobusu. Obdobně to platí pro nakládání a skládání nákladu, kdy naložení nebo složení bedny bude vyžadovat kratší čas než při nakládání nebo skládání celého nákladu, např. při stěhování. **O „zastavení“ nejde v případech, kdy řidič s vozidlem zastaví a jde si např. do obchodu nakoupit.**“
34. Z uvedeného je zřejmé, že i pokud by řidič vozidlo na daném místě zaparkoval a šel si stoupnout do fronty na předem objednané jídlo, kdy se jednalo o záležitost, která mu zabrala 15 minut, nejednalo by se v žádném případě o zastavení.

V.3. Protiústavnost

35. Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle nějž „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ již projednal Ústavní soud. Dospěl přitom k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

36. Současne lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

V.4. Diskriminace

37. V tomto žalobním bodě, s odkazem na internetové stránky České televize - reportáž programu ČT 24, namítl žalobce nezákonnou negativní diskriminaci českých provozovatelů vozidla při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhá, což žalobce současně považuje za protiústavní.
38. Krajský soud se domnívá, že není příslušný k řešení této „námitky“ v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, proto se jí nezabýval.

V.5. Zavinení

39. V dalším bodě své žaloby žalobce uvedl, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinení alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty doprovodného zákona a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ve své žalobě žalobce podrobně zdůvodňuje své přesvědčení, že doprovodný zákon nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017, tedy necelé dva týdny po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „zákon o odpovědnosti za přestupky“ nebo „přestupkový zákon“). S ohledem na rozdílná data nabytí účinnosti obou výše zmíněných zákonů, bylo dle žalobce v mezidobí nabytí jejich účinnosti, tj. od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2018, vyžadováno v souladu s ustanoveními § 112 odst. 1 přestupkového zákona a § 15 odst. 1 téhož zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (správní delikt) zavinení. Teprve dne 13. 7. 2017, nabytím účinnosti doprovodného zákona, bylo zavinení, jakožto znak předmětného přestupku odstraněno. Z toho následně žalobce dovozuje, že s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius, je nutné aplikovat omezení odpovědnosti (z objektivní na subjektivní) ne jen na správní delikty spáchané v období od 1. do 13. 7. 2017, ale i na delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, omezující jeho odpovědnost. V souvislosti s uvedeným pak žalobce požaduje, aby v rámci nového řízení, po zrušení napadených rozhodnutí, byla jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je zavinení. Odmítá totiž, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel, nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé.
40. K přesvědčení žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017 a k žalobní námitce odvíjející se od této teze, krajský soud konstatuje, že tento zákon je zákonem doprovodným k zákonu o odpovědnosti za přestupky a zákonu č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Obsahuje nezbytné změny v zákonech obsahujících skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Již ze samotné logiky věci, z důvodu jednoty právního řádu, byla data účinnosti zákonů, jež spolu úzce souvisí, sjednocena. Tento postup je zcela legitimní.
41. V žalobcem citovaném ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. je stanoveno, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po

vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. V daném případě zákonodárce využil větu druhou citovaného ustanovení a z důvodů, které považoval za naléhavý obecný zájem, a které podrobně popsal v důvodové zprávě k zákonu č. 183/2017 Sb., přikročil ke zkrácení legisvakanční lhůty.

42. Jak původní právní úprava zákona o silničním provozu, tak i právní úprava novelizovaná, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenasvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo, byť i jen dočasně, změnit, a prokazovat zavinění. V této souvislosti je s ohledem na trvajících objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné jeho tvrzení, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil. Zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení. Tedy dne 1. 7. 2017, stejně jako zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

VI. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. duben 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně